

[Anne Grete Holmsgård]

ning, og det er Sportsfiskerforeningen. De gør noget og kan også gøre noget, men vi ved jo også, at de grupper og enkeltpersoner, der i langt de fleste tilfælde gør opmærksom på, at der er forurening, og som slås i årevis for døde øren, er lokale miljøgrupper. Det er f.eks. fiskerne, der gør opmærksom på, at nu er det altså uacceptabelt, og det burde være logisk, at de havde en ret til at se, hvad det er for en forurening, der foregår, og også en klageret.

Det tror jeg i hvert tilfælde ville være en vej frem, og jeg tror ikke så meget på, at man siger: nu opgiver vi tanken om, at det er amterne, der skal være tilsynsførende, og så skal staten overtage det. Jeg tror ikke på det, for jeg mener, miljøministeriet har forvaltet sin rolle i spørgsmålet om forurening temmelig dårligt. Derfor må man gribe dels til nogle skrappe grænseværdier, dels til den mulighed, der ligger i, at lokale miljøgrupper og enkeltpersoner får mulighed for at klage.

Steffensen (KrF):

Også jeg vil gerne først takke miljøministeren for svaret på denne forespørgsel. Der er en meget afbalanceret nuance i denne besvarelse, som vi har hørt, i forhold til de mange implicerede og mange vanskelige ting, som skal med ind bedømmelsen, for at man kan tage initiativer til at forbedre forholdene omkring Limfjorden, og det vigtigste er jo, når det kommer til stykket, at man når frem til en konklusion, der kan føre til positive resultater over for den forurening, som vi alle sammen gerne vil bekæmpe.

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i miljøbeskyttelsesloven. Det har været nævnt, at den er en halv snes år gammel, og det er jo ikke længe siden, vi har revideret denne lov. Det er muligt, at der kan komme elementer ind i debatten både nu og senere, som giver anledning til, at man skal se nøjere på selve loven, men kristeligt folkeparti er enig i miljøbeskyttelseslovens intentioner. Der ligger også i denne lov, at man skal forebygge og bekæmpe forureningen. Det væsentlige er, at det er det kommunale selvstyre, som i stor udstrækning har fået et ansvar tillagt, og jeg er lidt forbavset over, at socialdemokratiets og SFs ordfører her i dag så klart, men med lidt andre ord siger, at de kommunale myn-

digheder ikke kan magte det og i hvert fald ikke har magtet det.

Den konklusion vil vi i kristeligt folkeparti ikke drage. Ansvarsfordelingen mellem amt og kommuner ønsker vi ikke ændret. Skal der ske ændringer i miljøloven, er det ikke med hensyn til ansvarsfordelingen, men med hensyn til, at lovens tekst er så klar, at den imødekommer det ønske, vi har om at værne miljøet. Vi har i kristeligt folkeparti tillid til, at de kommunale myndigheder fortsat lever op til dette ansvar, og det er derfor, vi ikke ønsker, at det skal forflygtiges eller lægges andetsteds hen.

Jeg synes også, man må sige, at de kommunale myndigheder har vist vilje til det i den periode, der er gået forud. Men at vi står i en situation, hvor problemerne er blevet større og flere, end de kommunale myndigheder kan magte alene, er helt oplagt, og det fremgik jo også af ministerens besvarelse. Derfor er vi meget tilfredse med, at ministeren har givet tilsagn om, at ministeren og ministeriet vil gå med ind i et samarbejde om at løse disse problemer.

Når det drejer sig om Limfjorden specielt, er jo selve Limfjordskomiteen et eksempel på, at de kommunale myndigheder har taget sagen alvorligt. Problemerne er både mange og komplicerede, og ansvaret kan ikke entydigt lægges på en enkelt instans eller en enkelt erhvervsgrænse, når det drejer sig om årsagen til forureningen af Limfjorden.

Det er helt klart, at næringssaltspørgsmålet er et væsentligt problem, og specielt på det område vil vi udtrykke tilfredshed med ministerens initiativer. Herunder tænker jeg ikke mindst på landbruget og ministerens positive bemærkninger om, at han ikke bare forventede, men også havde taget initiativer sammen med landbruget til at få problemerne undersøgt på en sådan måde, at man kommer frem til en konstruktiv løsning.

Jeg vil også her nævne specielt – og ganske særlig er det aktuelt nu, synes jeg – de miljøstøtteordninger, vi har. Det er jo meget, meget væsentligt, at vi i folketinget, når vi er enige om, at vi gerne vil have alle til at tage fat på problemet, også giver dem mulighed derfor, og her tænker jeg på landbruget i særdeleshed, når det drejer sig om nærings-salte, og også for øvrigt andre former for forurening. Man må ikke tage miljøstøtteordningerne væk, som jo er en hjælp fra miljø-